

„Ale my máme jediného Boha - Otca, z ktorého je všetko, a my pre Nehu, a jediného Pána, Ježiša Krista, skrze ktorého je všetko, aj my skrze Nehu.“

(1. Korintským 8:6)

Niekedy, keď treba niečo spraviť, je veľmi ťažké nájsť toho, kto to bude ochotný urobiť. Niekedy počujeme slová: „Kto by sa obetoval?“ Niekedy panuje taká nálada, že nikomu sa nechce do ničoho. Ale ani si nevieme predstaviť, koľko vecí by vôbec nebolo, keby neboli ľudia, ktorí sa pre to obetovali.

Sme tu, lebo sa obetovali naši rodičia, naše mamy. Mnohokrát sme mohli prijať službu od niekoho, kto nemusel, a predsa to pre nás spravil na úkor svojho času, síl a finančných prostriedkov.

Vedeli by sme si spomenúť na mnoho príkladov obetovania. Niektoré sa nemusia nás ani nemusia týkať, ale ich veľkosť je taká, že nás inšpirujú. Ťažko vybrať, ktorý je ten najpozoruhodnejší. Každý z nich je krásny, lebo vždy ide o to, že človek prekoná seba samého.

Keď sa nedávno vyberali detský čin roka, porota si všimla skutok jedného chlapca. Bol zasiahnutý bleskom a cítil veľkú bolesť. Napriek bolesti išiel pre pomoc pre svojich priateľov, ktorí zostali v bezvedomí po zásahu bleskom. Bez tejto pomoci by jeho priatelia zomreli. Tiež si všimli dievča, ktoré darovalo kostnú dreň pre svoju sestru. Tiež žiar skutok mládenčov, ktorí zachránili staršieho človeka uprostred ohňa.

Ale aj my sa obetujeme mnohokrát. Šťastie a radosť nachádzame vtedy, keď sa obetujeme. Prináša nám to uspokojenie.

V cirkvi máme nesmierne množstvo služobníkov a služobníc, ktoré sa obetujú. Mnoho vecí sa v cirkvi podarilo a darí len preto, že za tým stálo nesmierne množstvo ľudí.

Veľkou chybou je, že nevieme vnímať túto obeť a námahu veľkého počtu ľudí a prácu v cirkvi hodnotíme len podľa svojich predstáv a záujmov.

Ale je tu Pán Boh, ktorý ohodnotí najlepšie. Text z písma hovorí jasne: „Kto teda slúži Kristovi, je milý Bohu a v úcte u ľudí.“ (Rímskym 14:18)

Niekedy úcta od ľudí môže prísť neskôršie, alebo dokonca neskoro, ale o to väčšia je odmena od Pána Boha. Tí, ktorí slúžia a obetujú sa, majú mať na pamäti slová z Písma: „Vediac, že od Pána dostanete za odmenu dedičstvo, veď Pánovi Kristovi slúžite.“ (Kolosenkým 3:24)

Keď však už človek slúži Pánu, má to robiť zodpovedne. Alois Adlof, autor krásnej piesne 565 v našom spevníku - Ó, Pane drahý, čuj naše túžby, národ náš milý k životu vzkries, toto hovorí:

„Zlorečený ten, kto koná dielo Hospodinovo ľstou.“ (Jer. 48, 10) Ó, ako dôležité je to slovo! Ako kladivo rozrážajúce skaly. Kto je tu medzi nami, komu by

hlboko nesiahlo do svedomia? Kto by z nás necítil sa byť zasiahnutý týmto šípom, vystreleným z luku Božieho?

Boh má pre nás prácu, povolal nás na svoju vinicu. Sú mnohí ešte, ktorí nepočuli jeho hlas, a tak stoja zaháľajúci na trhu života.

Ale my, všetci, počuli sme jeho hlas. My, všetci, už vieme, že tento život nám nie je daný k tomu, aby sme ho premrhali. Máme hrivny a máme ich zúročiť. A toto sa týka aj toho, kto iba jednu hrivnu má.

Ale tu neobracia sa v prvom rade k takým slovo Božie. Tu je slovo k tým, ktorí už vyznávajú, že rozumejú účelu života, ktorí už vedia, že majú miesto určené v záhrade Božej, aby ju obrábali a ošetrovali. Oni tiež hovoria, že činia dielo Hospodinovo.

Ale nie je práca ako práca. Môže byť zamestnaný na jednej vinici, a predsa môže robiť rôzne. Jeden bude robiť svedomito v pote svojej tváre a pôjde mu to ťažšie a pomalšie, druhý bude skôr hotový, ale až príde jar, ukáže sa, že jeho práca bola márna, ľstivá a nielen zbytočná, ale i škodlivá, pretože nebola vykonaná správne.

Zlorečený ten, kto činia dielo Hospodinovo ľstivo!“ (Alois Adlof: Kázeň: Zlorečený ten, kto koná dielo Hospodinovo ľstou. (Jer. 48, 10) z knihy Z veľkého srdce)

Keď sa obetujeme a slúžime, majme vždy na pamäti, že to robíme pre Pána. Život s Ním je to najdôležitejšie v kresťanskom živote. Nie je možné slúžiť Pánu, ak život s Pánom Bohom nie je dobrý. A už vôbec nie je možné odsunúť na druhú koľaj svoj osobný život s Pánom Bohom kvôli službe pre Nehu.

V službe pre Nehu obetujeme sa, lebo Kristus sa obetoval za nás. Ak sa my niekedy pokoríme, tak Kristus sa pokoril oveľa viac, ako si dokážeme predstaviť.

Božie slovo hovorí: „Tak zmýšľajte medzi sebou, ako aj Ježiš Kristus, ktorý mal podobu Božiu a svoju rovnosť s Bohom nepokladal za lúpež, ale vzdal sa hodnosti, vzal na seba podobu služobníka, podobný sa stal ľuďom, a keď sa zjavil ako človek, ponížil sa a bol poslušný do smrti, a to až do smrti na kríži. (Filipským 2:5 – 8)

Kristus prišiel k nám. Spravil pre nás niečo nepredstaviteľné. Všemohúci Boh, ktorý vládne nad všetkým, prišiel ako bezbranný človek.

Niekoľko by povedal, že to nie je možné, aby časné a obmedzené prijalo nekonečné a večné. Ale pre Pána Boha, nie je nič nemožné, aby nás zachránil.

Človek, túžil a stále túži stať sa bohom. Ale Boh mal opačnú túžbu. Kvôli našej záchrane znížil sa k nám, aby nás povýšil.

On sa tak obetoval, že je to až nepochopiteľné ľudskej mysli. Apoštol Pavol hovorí o tejto udalosti: „My však kážeme ukrižovaného Krista - Židom síce pohoršenie, pohanom bláznovstvo, ale povolánym, aj Židom aj Grékom Krista, Božiu moc a Božiu múdrosť.“ (1. Korintským 1:23 - 24)

Naše vierovyznanie hovorí o Pánovi Ježišovi toto: „Naše cirkvi tiež učia, že Slovo – to je Syn Boží, vzal na seba ľudskú prirodzenosť v lone požehnanej panny Márie.

Tak sa dve prirodzenosti, božská a ľudská, spojili neoddeliteľne v jednote v jednu osobu, v Krista, pravého Boha a pravého človeka; ktorý sa narodil z Márie Panny, skutočne trpel a bol ukrižovaný, zomrel a bol pochovaný, tak nás mohol zmieriť s Otcom nebeským a byť obeťou nielen za dedičný hriech, ale aj za všetky ostatné hriechy a aby zmieril Boží hnev.

Ďalej učíme, že tenže Kristus zostúpil do pekla, v tretí deň skutočne vstal z mŕtvych, vstúpil na nebesá, posadil sa na Božiu pravicu, aby večne panoval a kraľoval nad všetkým stvorením; aby všetkých, čo v Neho veria Duchom Svätým posväcoval, očisťoval, posilňoval a potešoval, aj život a všetky dary a dobrodenia im daroval a chránil a bránil ich pred diablom a hriechom.

Podobne veríme, že tenže Pán Kristus nakoniec zjavne príde súdiť živých i mŕtvych.“ Latinká verzia tretieho článku AV.

Tieto slová sú napísané na základe svedectvá evanjelií o Ježišovi. Evanjeliá hovoria o tom, čo všetko prežíval Ježiš ako človek. Raz bol tak unavený, že od únavy zaspal. Bol hladný, smädný a vyčerpaný. Niekedy nemal čas sa najesť, bol stlačený v tlačnici ľudí. Plakal a prežíval úzkosť.

Radoval sa a tešil. Jeho pohľad bol láskavý, ale tiež na niektorých sa pozrel s hnevom. Mal svoju rodinu a rodisko. To všetko hovorí o jeho človečenstve.

Ježiš premenil obrovské množstvo vody na víno, vyhnal z človeka démona, ktorého nik z ľudí nedokázal vyhnať. Rozmnožil malé množstvo chleba pre 5000-ový zástup.

Tak ako kedysi Boh stvoril s hlíny stvoril človeka, tak Ježiš stvoril z hlíny jednému slepcovi oči. Na diaľku uzdravoval. Vzkriesil človeka, ktorý bol 4 dni mŕtvy. Chodil po mori. Tieto všetky, a bolo ich omnoho viac, hovoria o Jeho božstve.

Milá sestra a brat v Kristu Ježiši!

Naše vierovyznanie dáva odpoveď v prvom článku na to, kto je Boh, v druhom článku hovorí o človeku a v treťom článku dáva odpoveď na otázku: Kto je Kristus.

Boh a človek sa stretli v Kristovi. Ľudská a Božská prirodzenosť sa spojili. Taká je naša mienka o Kristovi. Mienky o Kristovi môžu byť rôzne. Apoštol vyznáva: „ Ak sme Krista aj poznali podľa tela, teraz Ho už nepoznáme.“ (2.Korintským 5:16) Čo znamená poznať Krista podľa tela? To znamená poznať Krista podľa ľudských predstáv. Ale Kristus chce byť všetkými poznaný ako Spasiteľ. „Poznať Krista, to znamená poznať Jeho dobrodenia.“ (Filip Melanchtonom)

Raz sa spýtal Pán Ježiš svojich učeníkov, za koho ho ľudia pokladajú. Dostal rôzne odpovede: „Jedni za Jána Krstiteľa, iní za Eliáša, zase iní za Jeremiáša alebo za jedného z prorokov.“ (Matúš 16:14)

Po Ježišovej otázke: „A vy za koho ma pokladáte?“ (Matúš 16:15)

Peter vtedy vyznal: „Ty si Kristus, Syn Boha živého.“ (Matúš 16: 16) Toto vyznanie je základ svedectva cirkvi a aj základ pre službu v cirkvi!